

re: Ja, regeringen mener, hvad regeringen har sagt, nemlig at vi vil forsvare konfliktretten. Så kunne jeg gå ned igen, for det er jo for så vidt det, der blev spurgt om. Men jeg skal gerne gøre svaret lidt bredere.

Spørgsmålet går på, om vi vil tage initiativer over for EU for at sikre os imod indblanding fra EF-Domstolen i den danske konfliktret. Fore-spørgslen er jo rettet til både beskæftigelsesministeren og til mig, derfor vil jeg lægge ud, og derefter kommer beskæftigelsesministeren så på talerstolen med formandens tilladelse – den får han, tak.

Dagens tema er imidlertid ikke nyt for Folketinget. Dels kom Folketinget ind på spørgsmålet under debatten den 8. april om beslutningsforslag nr. B 77 om en protokol til Lissabontraktaten, så der fik fru Line Barfod faktisk svar på sit spørgsmål; dels fik jeg det samme spørgsmål under mit samråd med Europaudvalget den 13. marts, og jeg kan også nævne, at den 7. februar redegjorde beskæftigelsesministeren udførligt over for Europaudvalget og Arbejdsmarkedsudvalget for EF-Domstolens domme i Laval- og Viking Line-sagerne, som dagens debat jo også skal ses i lyset af.

Jeg vil først knytte nogle bemærkninger til spørgsmålet om eventuelle initiativer på EU-plan, og derefter skal jeg sige et par ord om EF-Domstolen generelt, da det jo er en del af forespørgslen.

EF-Domstolens domme i december i Laval- og Viking Line-sagerne samt EF-Domstolens dom den 3. april i den såkaldte Rüffertsag har måske skabt det indtryk hos nogle, at den danske arbejdsmarkedsmodel er under stærkt pres; det indtryk har Enhedslisten jo. Men det mener jeg ikke er tilfældet. Vi havde gerne set, at sagerne var faldet anderledes ud, og det var også derfor, vi afgav indlæg i sagerne. Men vi mener ikke, at den danske arbejdsmarkedsmodel er kommet under stærkt pres.

Først vil jeg sige, at Lavalsagen vedrørte de særlige svenske regler. Fru Line Barfod nævnte Sverige, og Sverige har altså ikke tænkt sig at arbejde inden for EU med spørgsmålet, men ser ligesom vi på det på nationalt plan. Dommen i Lavalsagen vedrørte bl.a. strejkeretten over for udenlandske firmaer, og her er de svenske regler anderledes end de danske. Det, som især er i fokus i en dansk kontekst, er, om Lavaldommen stiller krav til klarheden i de lønkrav m.v., som en fagforening konflikter for at opnå overenskomst om.

Hvad angår Rüffertsagen, er der jo en række omstændigheder, som er særlige for Tyskland, herunder navnlig at der er tale om særlige udbudsregler for en tysk delstat i et tillæg til den føderale tyske lovgivning om mindsteløn og om almengjorte overenskomster. I modsætning til Tyskland har Danmark ikke en lovfastsat mindsteløn eller et system med almengældende overenskomster, og jeg har mærket mig, at både LO og DA har meldt ud, at de umiddelbart anser det for muligt at håndtere dommene i en dansk kontekst uden at inddrage EU, og uden at konfliktretten angribes.

Der er som bekendt igangsat et udredningsarbejde under beskæftigelsesministeren, der skal se på Lavalsagen. I arbejdet deltager en bred kreds af repræsentanter for arbejdsmarkedets parter og de relevante myndigheder, og beskæftigelsesministeren vil i sin besvarelse komme ind på, hvordan arbejdet skrider frem. Regeringen vil også lave en nærmere analyse af Rüffertsagens betydning for den danske retsstilling.

Som jeg sagde under mit samråd med Europaudvalget den 13. marts, vil jeg gerne gå i byen for den danske arbejdsmarkedsmodel i EU, hvis dette måtte blive nødvendigt; dermed har jeg også svaret på fru Line Barfods spørgsmål. Jeg er også helt sikker på, at beskæftigelsesministeren har det på samme måde som jeg: Hvis den skulle blive truet, vil han selvfølgelig også gå i byen for at sikre den. Men vurderingen er altså, at den ikke er det.

Om modellen måtte være truet, afhænger i første omgang af, hvilke løsningsmuligheder man når frem til udredningsarbejdet om Lavalsagen. Finder man frem til en fornuftig løsning i retning af justeringer af den danske lovgivning uden at anfægte konfliktretten, forekommer det ikke nødvendigt med handling på EU-plan. Der er derfor ikke nogen akut og overhængende fare for den danske arbejdsmarkedsmodel, sådan som visse medlemmer af Folketinget, her fru Line Barfod, fremstiller det, og det er derfor også misvisende at tale om manglende rettidig omhu fra regeringens side ved ikke på nuværende tidspunkt at gå aktivt frem i EU-systemet, for det er jo slet ikke sikkert, det er relevant.

I den forbindelse vil jeg opfordre til, at man ser på de to lande, hvis lovgivning er mest direkte berørt af EF-Domstolens domme i henholdsvis Laval- og Rüffertsagen, nemlig Sverige og Tyskland. Ingen af de to lande har mig bekendt taget initiativ i EU-systemet, og de skulle jo være de første til at gøre det. F.eks. har de ikke